

Zwitserse (af)rekeningen

De Morgen - 07 Oct. 2017
Page 19

In juli 2001 kreeg ik op de terugvlucht van Moskou naar Frankfurt een upgrade naar business. Ik zat keurig aan de linkerzijde van het vliegtuig samen met nog iemand op rij 3 in de donkerblauwe leren zeteltjes. Rij 1 en 2 waren leeg.

Rechts was rij 1 bezet, er zat een klein mannetje met pikzwart haar dat nauwelijks boven de stoel uitkwam. Rij 2 rechts was volledig leeg. En op rij 3 ter hoogte van mij zat een vrouw, ook alleen. Daarachter een heel gezelschap. Allemaal Koreanen, Zuid-Koreanen welteverstaan. Allemaal met een blik die het midden hield tussen wanhoop en diep verdriet.

Toen ik mij net voor het opstijgen op rijtje 2 wilde neervlijen, kwestie van mijzelf en mijn buur wat privacy te geven - u weet hoe dat gaat met die lege rijtjes - kwam de hoofdsteward mij vriendelijk verzoeken dat niet te doen.

"Because these seats are taken", aldus de steward.

"Hoezo? Daar zit niemand", zei ik.

De steward was geduldig, het was tenslotte businessclass: "The gentleman on your right has the first eight seats."

Ik keek rechts naar de man die acht zitjes had betaald voor hem alleen en ik zag de vuurspuwende ogen van Kim Un-yong. Niet Kim Jong-un, die komt uit het noorden en is een hele andere, hoewel. Deze Kim had een dag eerder de verkiezing voor het olympisch pausschap verloren van onze Jacques Rogge en ik was die voorbije vijf dagen geen duimbreed van Rogges zijde geweken, wat bij de Koreaan ongetwijfeld een belletje had doen rinkelen. Vandaar de kwaaië blik.

Om een lang verhaal kort te maken, Kim heeft daar in Moskou nog alles in het werk gesteld om die verkiezingen te kopen, maar Rogge had te veel aanhang om hem te bedreigen. Drie jaar later werd Kim Un-yong in Seoel opgepakt op verdenking van fraude en omkoping en vloog twee jaar achter de tralies, met een boete van 645.000 euro erbovenop. Kim heeft toen altijd gezegd dat de omkoping ten voordele was van zijn World Taekwondo Federation en paste in de Koreaanse tijdgeest van de jaren 70 en 80. Hij is deze week gestorven op 86-jarige leeftijd. In 2005 was hij al geroyeerd als IOC-lid.

Wie ook die weg opgaat, is de Braziliaan Carlos Nuzman. Het bericht dat Nuzman was opgepakt, heb ik maar in één dagblad gevonden en wel in deze onvolprezen krant. Terwijl er niet genoeg aandacht aan kan worden besteed, want Carlos Nuzman was IOC-lid (en erelid sinds maart) én voorzitter van het organisatiecomité van de Olympische Spelen in Rio vorig jaar. Op het eind van het berichtje stond ook dat ene Leonardo Gryner mee was opgepakt. Gryner is zowaar de algemeen directeur van Rio 2016.

Knap van het Internationaal Olympisch Comité dat ze dit nog een beetje onder het tapijt hebben kunnen vegen, maar veel groter wordt het echt niet. Dit is onderhand een schandaal met een envergure die de mistoestanden van de FIFA onder Sepp Blatter naar de kroon steekt. Olympisch voorzitter Thomas Bach blijft wel buiten schot.

De affaire-Nuzman en co., en eerder de zaak rond het Iers IOC-lid Patrick Hickey en die met het voormalig IOC-lid Lamine Diack en Frankie Fredericks, is het levende bewijs dat de oude cultuur van wheelen en dealen ook in olympische kringen nooit helemaal is weggeweest. Voor Jacques Rogge is dit geen prettig nieuws. Zijn onkreukbaarheid blijft weliswaar intact, maar veel van die praktijken gebeurden onder zijn watch. Dit is het bewijs dat je vanuit de ivoeren toren van voorzitterschap niet iedereen in het juiste gareel kunt laten lopen in de miljardenbusiness sport. Dit is ook het bewijs dat het Europees systeem van sportfederaties met zogeheten vrijwilligers compleet achterhaald is.

Nuzman zou zich persoonlijk hebben verrijkt aan de Spelen. De waarde van zijn vastgoed zou tussen 2006 en 2016 (Rio kreeg de spelen in 2009) zijn gestegen met 457 procent. Daar hoeft op zich niks mis mee te zijn, maar zijn banden met een louche Braziliaanse zakenman en de eerder al met pek en veren verjaagde Lamine Diack zouden er ook op wijzen dat Rio stemmen heeft gekocht, uiteraard de Afrikaanse stemmen.

De Braziliaanse belastingen zijn nu vooral op zoek naar Zwitserse rekeningen op naam van Nuzman. De vraag is niet of Nuzman zijn vel kan redden (neen dus), maar wie in die olympische kringen oude Zwitserse rekeningen aan het vereffenen is.

HANS VANDEWEGHE

Copyright © 2017 De Persgroep Publishing. All rights reserved